Пролог

Франки Бетс успяваше да подуши ченге от километър разстояние.

Ченгетата воняха на бира и ром. Ходеха, като че обувките им стягат. В райони, населени от недоядащи си хора, се отличаваха със своята закръгленост, охранени благодарение на всички безплатни ястия, които си изпросваха.

Ченгетата докарваха Франки до бяс. До желание да смаже всичко и всеки, изпречил се пред погледа му. А сега един седеше непосредствено до него. В „Баркънтайн“. В самото укрепление на Фирмата. Правеше се на обикновен човек. Пиеше. Разговаряше. Поръчваше си храна.

Проклетият *нахалник*.

Франки угаси цигарата си. Нави ръкави и се изправи, готов да пребие натрапника до смърт. Но преди да предприеме нещо, пред него се появи нова халба бира. Деси, кръчмарят, я беше сложил там.

– Нали не си тръгваш още, приятел? Току-що дойде.

Гласът на Деси беше бодър, но очите му проблясваха предупредително.

Франки кимна.

– Благодаря – отговори сковано и седна обратно на мястото си.

Деси беше прав, че го спря. Сид би се ядосал. Би казал, че е разочарован. На Франки му беше ясно, че не е добра идея да разочарова Сид. На всички им беше ясно.

Отпи глътка бира и запали нова цигара, като приписа за малко избегнатата грешка на нерви. Времената бяха трудни за Фирмата. Опасни. Полицията дишаше във вратовете им. Предишната седмица обраха фургон, превозващ пари, и задигнаха хиляда лири, с което подтикнаха Фреди Литън, член на парламента, отговарящ за района, да обяви война. Уреди ареста на Сид. Също на Рони и Деси. Но съдията ги освободи. Оказа се, че нямало свидетели. Двама мъже и една жена бяха очевидци на обира, но когато научили,

че става дума за Сид Малоун, свидетелствали в негова полза, изведнъж се оказали неспособни да си припомнят как изглеждали обирджиите.

– Станала е грешка. Полицията е арестувала погрешния човек – заяви Сид пред пресата, изправил се на стълбите на Олд Бейли, след като беше освободен. – Аз не съм злодей. Обикновен бизнесмен съм, който се опитва да си изкарва препитанието.

Той често използваше тази фраза – всеки път, щом полицията нахълташе в хангара му за лодки или в някоя от кръчмите му. Всъщност произнасяше я толкова често, че Алвин Доналдсън, детектив от полицията, го кръсти Управителя, а бандата му Фирмата.

Литън побесня от случилото се. Обеща, че ще получи главата на Сид на тепсия. Закле се, че ще открие някой честен човек, който не се страхува да говори истината, който не се бои от Малоун и гангстерите му, и стори ли го, ще ги заключи на топло до живот.

– Само вдига пара – заяви Сид. – Иска снимката си по вестниците. Наближават избори.

Франки му повярва, но сега това ченге седеше най-нагло тук и той вече не беше така убеден в казаното от Сид. Огледа мъжа – не директно, а в огледалото зад бара. Дали беше от хората на Литън? Или пък на някой друг? Защо са го пратили?

Навърташе ли се едно ченге, обикновено имаше дузина други. Франки огледа помещението. *Ако някоя кръчма заслужава да бъде наричана свърталище на престъпници*, помисли си, *това е „Баркънтайн“*. Мрачна и със схлупен таван, тя беше притисната между два пристанищни склада в Лаймхаус на северния бряг на Темза. Предната ѝ фасада се намираше на Нароу Стрийт, а гърбът ѝ се надвесваше над самата река. При висок прилив се чуваше как вълните на Темза се разплискват в задната стена. Франки успяваше да разпознае почти всяко лице. Трима местни стояха до огъня и си прехвърляха бижута от ръце в ръце. В ъгъла четирима мъже играеха на карти, а пети хвърляше стрелички. Останалите се бяха разположили на групички около паянтовите маси. Пиеха и пушеха. Говореха твърде силно. Смееха се прекалено невъздържано. Хвале-

ха се и се перчеха. Все дребни престъпници.

Мъжът, когото търсеше това ченге... Той не се перчеше и хвалеше, а за „дребен“ изобщо не можеше да става и дума. Беше един от най-могъщите и всяващи страх престъпни босове в Лондон и Франки си каза, че ако този полицай си знаеше интересите, би станал и би си тръгнал на мига. Докато краката му още мърдаха.

Франки продължи да гледа мъжа, а барманката Лили изскочи забързано от кухнята и тропна купа пред него, като разплиска соса върху вестника, който четеше.

– Яхния в стил Лаймхаус – обяви.

Той се втренчи в димящия кошмар.

– Риба – отбеляза равно.

– Ама ти си истински Шерлок Холмс. Какво очакваше? Агнешки котлети?

– Свинско, предполагам.

– Това е Лаймхаус. Не ти е удома. Два пенса.

Мъжът плъзна монета по бара, а после разбърка сивия сос с мръсна лъжица. Вътре плуваха кости и парчета кожа. Резен картоф, малко целина. На повърхността се показа къс белезникаво месо, лигаво и разпадащо се.

Шаран, помисли си Франки. Често ги виждаше по време на отлив. Огромни черни риби с мътни очи, които се мятаха безпомощно във вонящата речна тиня. Една хапка от това, приятел, и ще дрискаш цяла седмица, каза си наум.

Деси приближи към него.

– Нещо не е наред с храната ли? – попита. – Не сте я докоснали.

Непознатият остави лъжицата. Поколеба се.

Обяснението ти трябва да си го бива, помисли си Франки.

– Не мога да хапна нищо, без значение колко се мъча – обясни най-накрая. – Карам само на черна бира. Стомахът ми не приема нищо друго.

– Какво? Съвсем нищо?

– Овесена каша. Мляко. Понякога яйце. Надзирателите ми го причиниха. Наритаха ме в корема. Оттогава съм все така.

Франки едва не се засмя с глас.

Не и Деси обаче. Физиономията му остана сериозна.

– Лежал си значи? – попита.

– Да. Кражба с взлом. Бижутерски магазин в Камдън. Имах сгъваем нож в джоба си и ченгетата обявиха, че съм бил въоръжен. Съдията ми даде пет години.

– Скоро ли излезе?

Непознатият кимна. Вдигна шапката си и разкри типично затворническа подстрижка.

Деси се ухили.

– Горкият нещастник – заговори. – Ако мислиш, че стомахът ти е зле, трябва да видиш главата си. Къде лежа? В Рединг ли?

– В Пентънвил.

– Аз самият прекарах известно време там. Директорът си го бива. Уилокс беше името му. Още ли мачка топките на всичко живо?

– О, да.

Дръмънд, загубеняко, помисли си Франки. *Трябваше да поразпиташ.*

В Пентънвил нямаше Уилокс. Никога не беше имало.

Деси Шоу напълни нова халба с черна бира.

– Ето, момче. За сметка на заведението.

Насочи вниманието си към друг клиент, а очите му срещнаха тези на Франки. *Погрижи се за този*, казваше погледът му.

Франки изчака около минута, като отпиваше от бирата си и пушеше, а после закачи ръката на другия мъж и част от бирата му се разля върху вестника.

– Извинявай, приятел – каза и се престори, че се е случило неволно. – Двамата с барманката добре наквасихме вестника ти.

– Нищо не е станало – усмихна се ченгето. – Да попива разсипаното, е единственото, за което става този парцал.

Франки се засмя и другият мъж прие фалшивата му веселост за хубаво начало на разговор. Точно както очакваше.

– Майкъл Бенет – представи се. – Приятно ми е да се запознаем.

– Роджър Евънс – отговори Франки. – И на мен.

– Чу ли за това? – попита Бенет и посочи към статията на първата страница. – За кражбата на надниците. Казват, че било дело на Сид Малоун. Твърдят, че отмъкнал десет хиляди.

Ще ми се, помисли си Франки. Проклетите вестници вечно преувеличаваха.

Бенет перна ръката на Франки с опакото на дланта си.

– Чух, че Малоун криел част от парите си на баржи по Темза – каза. – И в складовете за захар.

– Така ли?

Бенет кимна.

– Също така чух, че държал малко и тук в „Баркънтайн". Като нищо може да седим отгоре им – заяви и потропа с крак по дъските на пода. – Не носиш случайно железен лост в джоба си, нали?

Франки се насили да се засмее отново.

– Където и да ги крие, мястото сигурно е голямо. Фирмата не се занимава с дребни пари. Според един тип само кражбата на кюлчета им донесла хиляди. Хиляди! Можеш ли да си представиш такава сума?

Франки отново почувства как кипи вътрешно. Ръцете го сърбяха. Копнееше да счупи носа на този мръсник. Това щеше да го научи да не се бърка в делата на другите.

Използвай главата си, а не ръцете. Главата, чу да го съветва Сид.

Бенет отново докосна ръката на Франки.

– Също така чух, че Малоун бил редовен посетител на тази кръчма – добави. – Била му нещо като база.

– Няма откъде да знам – отговори Франки.

Бенет се наведе по-близо.

– Нужно ми е да разменя няколко думи с него. Няколко думи, това е всичко. Имаш ли представа как бих могъл да го открия?

Франки поклати глава.

– Съжалявам, приятел.

Бенет бръкна в джоба си. Постави на бара банкнота от десет лири. За повечето хора в Лаймхаус десет лири бяха състояние. Франки се престори, че същото важи и за него и бързо ги пъхна в

джоба си.

– Да се срещнем отзад – предложи. – Дай ми петнайсет минути.

Излезе през главния вход и влезе обратно през вратата към мазето. Изкачи бързо тясното дървено стълбище, водещо към кухнята, и после използва други стълби към по-горен етаж. Мина по мрачен коридор и почука два пъти на една заключена врата.

Отвори я висок мъж с навити ръкави на ризата и с жилетка, който не си направи труда да прикрие палката, която държеше. Зад гърба му насред помещението друг мъж седеше до маса и мълчаливо броеше банкноти от по двайсет лири. Седналият вдигна изумруденозелените си очи по посока на Франки.

– Проблеми – обяви Франки. – От хората на Литън трябва да е. Името му е Бенет. Ще е отзад след петнайсет минути.

Зеленоокият мъж кимна.

– Задръж го там – нареди и поднови броенето.

Франки изхвърча обратно надолу и се изниза през вратата на мазето. В заведението Майкъл Бенет вдигна поглед към часовника зад бара. Беше близо два сутринта. Допи чашата си и остави няколко монети на плота.

– Лека нощ – кимна към кръчмаря.

Деси вдигна ръка в отговор.

– Къде е нужникът? – попита Бенет.

– Ти къде мислиш? В Бъкингамския дворец ли? – попита Деси. – Пикай в реката като всички нас.

Бенет продължи към вратата. Зави зад ъгъла и слезе по няколкото каменни стъпала, водещи от улицата към реката.

Застанал зад няколко пилона, Франки го наблюдаваше как разкопчава панталоните си и се изпикава обилно. Приливът беше нисък. Франки едва успяваше да зърне реката в тъмнината, но можеше да я чуе – вълните се плискаха в баржите закотвени в средата ѝ, обливаха въжетата и шамандурите, завихряха се в малки водовъртежи. Когато Бенет приключи, Франки пристъпи измежду пилоните.

– Иисусе! – изстена Бенет. – Наистина ме стресна. Тъмнината си я бива тук долу. Къде е Малоун?

– На път.

– Сигурен ли си?

– Така казах, нали?

– Ще си прибера парите, ако не се появи – заплаши го Бенет.

Франки поклати глава, като прецени, че изпълнява ролята на обикновен човек твърде добре.

– Не се тревожи. Ще се появи – увери го.

Двамата мъже изчакаха още около десет минути, като бъбреха за незначителни неща. После Бенет стана нетърпелив. Точно когато взе вече да се ядосва, зад него проблесна огънче от кибритена клечка. Деси палеше един фенер.

– Майкъл Бенет, нали така? – поинтересува се Сид.

Бенет се взираше в него, но не отговори.

– Шефът ми ти зададе въпрос – подкани го Франки.

Бенет се обърна.

– *Шефът* ти? Но аз мислех... Ти каза... – започна да заеква той.

– Какво искаш? – изръмжа Франки, вече приключил с актьорското си изпълнение. – Кой те праща?

Бенет направи крачка назад, за да се отдалечи от Сид.

– Не търся неприятности – заяви. – Дойдох само да предам съобщение, това е всичко. Жена, която познавам, желае да се види със Сид Малоун. Съгласна е да се срещнат по всяко време и на всяко място, но на всяка цена.

– Ченге ли си? – попита Франки, без да вярва на казаното. – Литън ли те прати?

Бенет поклати глава.

– Казах ви истината. Частен детектив съм.

Малоун вирна глава и огледа преценяващо Бенет.

– Трябва да ми дадете отговор. Не познавате тази жена! Няма да спре пред нищо. Ще дойде сама.

Малоун продължаваше да мълчи, но слушаше внимателно. Бенет явно се окуражи от това. Стана по-смел.

– Никога не приема „не“ за отговор. Не мога да ви кажа името ѝ. Не иска да се знае. Истинска наперена кучка е обаче, това *мога* да

ви го кажа – добави и си позволи да се засмее.

По-късно Франки щеше да си спомни, че устните на Сид потрепнаха при думата *кучка*. И как беше решил, че това е зараждаща се усмивка. Щеше да си припомни как Сид приближи до Бенет бавно и спокойно, все едно се канеше да разтърси ръката му, благодарен за информацията. Вместо това той сграбчи мъжа за предмишницата и с едно бързо и гладко движение я пречупи. Болката накара Бенет да се свлече на колене, но видът на костите, пробиващи кожата беше онова, което предизвика писъка му.

Сид заграби пълна шепа от косата и дръпна главата му назад, с което прекрати стенанията му.

– Това е отговорът ми. Силен и ясен – обяви. – Предай на Фиона Финеган, че човекът, когото издирва, е мъртъв. Също какъвто ще бъдеш ти, ако някога те видя отново.

Сид го пусна и той се свлече в калта. После се обърна и се отдалечи. Франки го последва. Деси угаси фенера.

– Кое е това момиче, шефе? – поинтересува се Франки, озадачен от съобщението на Бенет и реакцията на Сид. – Някоя забременяла?

Сид не отговори.

– Значи роднина?

В мрака Франки единствено можеше да чуе гласа на Сид; не можеше да види лицето му. Ако беше го видял, щеше да зърне болката, изписана там, силна и всепоглъщаща, когато той произнесе:

– Никоя, Франки. Не е роднина. За мен не представлява абсолютно нищо.